

Людмила Іваннікова

Народився: 10 травня 1963 р.

Місце: с. Губча Старокостянтинівського р-ну Хмельницької обл

День народження автора: 10 травня.

(А чи є серед вас ті, хто народився 10-го числа будь-якого іншого місяця?)

Викладач | Дослідник | Письменник | Поет

Про автора

Фольклорист, етнограф, педагог, кандидат філологічних наук, науковий співробітник відділу фольклористики Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені М.М. Т. Рильського НАН України Людмила Володимирівна Іваннікова народилася 10 травня 1963 р. у с. Губча Старокостянтинівського р-ну Хмельницької області. Закінчила філологічний факультет Київського національного університету імені Тараса Шевченка (1988), аспірантуру (1994) і докторанту (2011) при відділі фольклористики ІМФЕ НАН України. Працювала старшою піонервожатою в різних школах Хмельницької обл. (1981–1985), учителем української мови, літератури та народознавства у знаменитій Гнідинській восьмирічці Бориспільського району Київської області (1988–1990), де певний час виконувала також обов’язки керівника дитячого фольклорного хору «Родина» та ансамблю сопілкарів. Автор першої в Україні програми та методичного посібника з проведення уроків народознавства (1992, 1993, 1995). Три книги уроків народознавства: «На березі дитинства», «Ой роде наш красний» та «Доля на рушникові» (30 методичних розробок Л. Іваннікової) видані 1993 р. Марією Овдієнко у видавництві «Просвіта» без згоди автора. протягом 1990–1995 рр. проводила лекційні студії на курсах підвищення кваліфікації вчителів у Києві,

Чернігові, Запоріжжі, Дніпропетровську, Харкові, Черкасах та ін. Із 1994 р. — науковий співробітник ІМФЕ. Захистила кандидатську дисертацію на тему: «Фольклористична діяльність Я. п. Новицького» (1996). Автор і упорядник понад 20 книг і фольклорних збірників («Благослови, мати: уроки українського народознавства» (1995), «Українські символи» (1994, у співавторстві), «Ой на Івана та й на Купала» (1999), «Православний календар 2000» (2000, у співавторстві з прот. В.Черпаком), «Український голос 1932–1933: Свідчення тих, хто вижив» (Т. 3, 2006; Т. 4. 2007; Т. 6. 2008 рік; Т.7. 2010, у співавторстві з проф. Ю.А. Мициком), «Яків Новицький. Твори у 5 томах» (Т. 2. 2007; Т. 3. 2009, у співавторстві з І. Павленко), «Фольклористика Півдня України: Сторінки історії» (2008), «Вечорниці: А що після них?» (2008), «Чудотворець Миколай» (2008, аудіокнига, у співавторстві), «Головні свята Різдвяного циклу» (2008, аудіокнига, у співавторстві), «Яків Новицький: Фольклорист, історик, педагог» (2010), «Дослідники українського фольклору: Невідоме та маловідоме» (2008, у співавторстві), «Народні казки Придніпров’я» (2009), «Трьомсин богатир. Українські народні казки Нижньої Наддніпрянщини» (2011) (обідві у співавторстві з Н. Василенко) та ін. Автор понад 300 наукових і науково-популярних статей на народознавчу та релігієзнавчу тематику, рецензій, фольклорних та археографічних публікацій, нарисів, сценаріїв свят, методичних розробок уроків народознавства. Статті та інші матеріали друкувались у наукових збірниках, енциклопедіях, фахових виданнях («Народна творчість та етнографія», «Народознавчі зошити», «Матеріали до української етнології!», «Література, фольклор. Проблеми поетики», «Міфологія і фольклор», «Діалектологічні студії», «Вісник Львівського університету») та різних. часописах, зокрема, в журналах «Українська мова і література в школі», «Мистецтво. Освіта», «Розбудова держави», «Монастирський острів», «Український церковно-історичний журнал», «Агнець», у календарі «Дванадцять місяців», у газетах «Народознавство», «Жива вода», «Українська мова та ін.», «Наша віра», «Слово Просвіти», «Січеславський край», «Вільна думка» та ін. Досліджує історію фольклористики Південної України, календарні звичаї та обряди, православні свята в контексті світоглядних уявлень українського народу, традиційний побут, функціонування окремих фольклорних явищ. Важлива сфера дослідження Л. Іваннікової — запис і публікація усних спогадів про голодомор 1932–1933 рр., зібраних течіях 1989-2009 років у різних регіонах України (Звенигородщина, Уманщина, Білоцерківщина, Бориспільщина,

Старокостянтинівщина та ін.). протягом 1978–2011 рр. записувала фольклорні та етнографічні матеріали, усноісторичні наративи в селі, де народилася, та в інших куточках України — на Київщині, Черкащині, Полтавщині, Вінничині, Тернопільщині, Івано-Франківщині, Хмельниччині, а також у Києві від носіїв з Чернігівщини, Львівщини, Волині, Житомирщини, Рівненщини, Закарпаття тощо. У приватному архіві Л. Іваннікової зберігається не одна тисяча зразків різних фольклорних творів, етнографічних описів, багатьох уже зниклих і сучасних явищ духовної і матеріальної культури — обрядів, звичаїв, вірувань, казок, легенд і переказів, усноісторичних наративів, спогадів, пісень, паремій. Л. Іваннікова за 30 років збирацької практики здійснила повний історико-етнографічний опис рідного села Губча, який включає і численні фольклорні зразки. Частина матеріалів Л. Іваннікової зберігається в Наукових Архівних Фондах ІМФЕ НАН України (Фонд 14, нові надходження). Окремі записи публікувалися у збірниках: «Казки народів СРСР» (1987), «Календарно-обрядові пісні» (1987), «Золота книга казок» (1990), «Український сонник» (1991), «Повір’я» (1992), «Українські міфи, демонологія, легенди» (1992, 88 легенд), «Колядки, щедрівки, вертепи» (2002, 2004), «Народний сонник» (2005), «Колядки та щедрівки» (2005), «Красна весна, тихе літо» (2007) (обидва — репертуар хору «Гомін», серед них — 35 календарних пісень у записах Л. Іваннікової), «Лідія Орел: Українське Полісся» (2010) тощо. Значним внеском Л.Інкування у відродження Української Автокефальної Православної Церкви став переклад українською мовою православних молитов, канонів, акафістів та богослужбових піснеспівів, що вийшли окремою книгою 2010 р. (Православний молитвослов. Видання Св. Покровської Подільської церкви м. Київ. – К.,1995. – 794 с.). Л. Іваннікова знає також як автор поетичних і прозових творів, що друкувалися в літературних альманах: «Радосинь» (випуск перший 1993), «Самоцвіти. Вірші педагогів України» (1996), «Радосинь: Антологія» (2004), «Сонячна мальвія: Радосиньці — дітям» (Вип. 1, 2005; Вип. 2, 2007), «Осіння книжка» (2009), «Зимова книжка» (2010), у газетах: «Корчагінець», «Жива вода», в. «Українській літературній газеті» тощо. Член літературного об'єднання «Радосинь» при Спілці письменників України (керівник Д. С. Чередниченко). Автор і ведуча понад 50 передач на радіо «Культура» (2005-2011). Учасниця хору «Гомін» (1986-1993) та кліросного хору Свято-Покровської Подільської церкви м. Києва (1996-2011). Лауреат літературної премії ім. Олени Пчілки (2000). В юності мріяла бути

журналістом. Свої нариси, замальовки, етюди, роздуми на морально-етичні теми та кореспонденції друкувала в газетах «Молодь України», «Корчагінець», «Світло Жовтня», «Київський університет», «Жива вода», «Шлях перемоги», «Наша віра», «Слово «Просвіти»». Була позаштатним кореспондентом Хмельницької обласної молодіжної газети «Корчагінець» та Старокостянтинівської районної газети «Світло Жовтня» (1980-1985). Захоплююче фотографуванням. Фото публікувалися в газеті «Слово «Просвіти»» і виданні «Церква і молитва в нашому житті» (2006). Інвалід по зору, член Українського товариства сліпих.

Питання для дискусії з дітьми

- Яка подія з життя Людмила Іваннікова вас найбільше вразила?
- Якби ви могли запитати щось у Людмила Іваннікова, про що б ви запитали?
- Чому творчість цього автора залишається актуальною сьогодні?
- Яка книга цього автора найбільше зацікавила вас і чому?
- Чи пам'ятаєте ви, коли народився Людмила Іваннікова? (10 травня). А чи є серед вас ті, хто народився 10-го числа будь-якого іншого місяця?